

Jean Raspail

Tábor Svatých. Kniha prudká, šílená, tonická, ve svém neštěstí téměř veselá, ale divoká a občas brutální; pro vymyté mozky, které se množí jako epidemie, zaručeně odpuzující.

„Když si znovu čtu **Tábor Svatých**, raduji se, že jsem ho napsal v síle zralosti a přesvědčení. Nic z něho nepopírám. Ani čárku,“ upozorňuje jeho autor, Jean Raspail, v předmluvě ke třetímu francouzskému vydání z roku 2011, již český nakladatel chvályhodně připojil k románu jako vysvětlující dovětek. Zdejší čtenář se tak z první ruky dozví kde, kdy a jak tento milovaný i zatracovaný text vznikl, o jeho přijetí a šíření ve Francii i v zahraničí během bezmála pěti desetiletí, a hlavně o vztahu jeho osnovy a syžetu k budoucnosti: „Vyprávění se drží struktury jednoty času, místa a děje. Je to alegorie. Odehrává se během čtyřicetihodin, zatímco ve skutečnosti jde o proces potupného vstřebávání v průběhu let. Katastrofickou plnost procesu budeme moci změřit až v letech 2045–2050, až bude dovršena celá demografická přeměna. Ve Francii a u našich sousedů v urbanizovaných zónách, kde žije třetina populace, bude 55 procent obyvatel mladších 55 let mimoevropského původu...“ varuje Raspail, přičemž s údivem konstatuje, že o této „velké výměně“ se ve francouzském tisku píše, jako by to byla zcela přirozená věc.

Každoročně na toto téma vychází i několik knih s dobrou dokumentací, jenže jejich autoři si – až na pár disidentských výjimek – dobře hlídají, aby „nekřičeli, že v domě hoří“. Děsivá čísla předkládají buď v nějaké uklidňující omáčce, nebo profesním tónem „entomologa sledujícího masivní migraci mravenců“. Že se z „viditelných menšin“ jednou stanou většiny, přitom tuší v podstatě každý. Raspail uznává, že připouštět si každodenně „už během snídaně“, jak je všechno ztraceno, jednotlivci zničí život. Přesto jej podivná lhostejnost „na všech úrovních vědění a znalostí, na úrovni moci, informací, veřejného mínění, tato zdrženlivost k otázce rasových odlišností“, nepřestává udivovat. Stejně jako postupné omezení svobody vyjádření: z konzultací, které vedl s advokáty, vyplývá, že kdyby **Tábor Svatých** napsal dnes, musel by být nakladatelem přinejmenším výrazně seškrtán, jinak by proti němu byly uplatněny „rasové“ antidiskriminační zákony přijaté v letech 1990 až 2004. Big Other bdí!

Ve službě Velkého Jiného

Jean Raspail měl možnost rozprávět o svém románu s mnoha vlivnými lidmi. A vždy jej překvapovalo, že jejich „jasné a čisté názory bez iluzí“ byly úplně v rozporu s jejich jednáním na postech ministrů, vedoucích kabinetů či prezidentských poradců. Přiznává jim ovšem polehčující okolnost – kdyby totiž veřejně projevili své soukromé mínění, podepsali by si v jediné minutě společenskou smrt. Neboť ve Francii posledních desetiletí určuje měřítko „slušnosti“ i „nepřijatelnosti“ stále přísnější a vlezlejší ideopolicie (lidskoprávně-etnomasochistická, umělecko-celebritářská, novinářská, sociologická, právnická, psychologická, levicově křesťanská, militantně-humanitářská, xenofilní a kdoví jaká jiná), složená sice z příslušníků francouzského obyvatelstva, nicméně svévolně sloužící coby orgán toho, co Raspail nazývá Velký Jiný.

Tento vše „monitorující“ Big Other, Jediný Syn Totalitního myšlení, má tak tisíce hlasů, očí, uší, proniká do podvědomí a následně plodí buňky a houfy jemu oddaných užitečných mediotů, liberastů a dobroserů, jejichž barevné propagandě lze v „informační společnosti“ sotva uniknout. Základním cílem Big Other přitom bylo, aby původní Francouz (tj. Francouz rodem, etnický Francouz) „vyklidil území“. Potřeboval na to určitý čas, ale prácička je pomalu u konce. Poslední salvu, tvrdí spisovatel, vypálil již začátkem roku 2010 Éric Besson, tehdejší ministr Sarkozyho vlády pro „imigraci, integraci a národní identitu“, podle něhož prý „Francie není ani lid, ani jazyk, ani území, ani náboženství“, nýbrž „konglomerát lidí, kteří chtějí žít společně“. Kýžený závěr: „Žádný původní Francouz neexistuje, Francie je jenom jedna, a to Francie míšenectví.“ (Kam až Derrida promýšlel důsledky dekonstruktivismu? Právě sem? Nebo je to snad jen „vulgarizace“?) Na tom každopádně už nesejde. Medioti, liberasti a dobroseři mají jasno: „Nic takového jako Francouz původem není“ (vyhlašuje pětipalcový titulek ve *Figaru*, v jednom z nejčtenějších fr. deníků). Tahle „dýka do zad“ vlastního národa je samozřejmě univerzální: za slovo Francouz dosadte si Němec, Švéd, Ital, ba i Čech – dle libosti. Kolaboranti Velkého Jiného se v ráně s gustem povrtají, vědeckých metod a nástrojů, vyrobených zhusta právě za tímto účelem, k tomu mají už celou sadu. Pochyby o vlastní identitě pak napadají i jasné myslí, zvláště jsou-li k míšenectví „formátovány“ od nejútlejšího dětství.

Přesto nyní čtyřiaředesátiletý Jean Raspail chová aspoň jednu naději: „Je jisté, že bude pokračovat a přežívat to, co se v etnologii nazývá *isolats* neboli silné menšiny, možná tak dvacítko milionů Francouzů – a ne úplně nutně bílé rasy – , kteří ještě budou hovořit naším jazykem ve své plnosti a budou mít v povědomí naši kulturu a historii tak, jak nám byly předávány z generace na generaci.“ Budou to mít jistě těžké. Dříve či později přijdou konflikty a k napravení nepřizpůsobivých se budou používat „demokraticky legální“ (nějací ti „Rychetský a spol.“ se najdou vždycky), donucovací a tvrdé prostředky – tak ostatně končí *Tábor Svatých*.

Pro „poté“ tento Velký Stařec už jen doufá v „poustevníky“, přežívající „v opuštěných ulitách po představitelích druhu, jenž se nazýval francouzským“. Na závěr, snad jen pro úplnost, zmiňuje však i druhou („naši“) hypotézu, totiž že poslední *isolats* odolají natolik, aby zahájili reconquistu...

Autor: Jean Raspail

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

Tábor Svatých, prorocký román Jeana Raspaila | 3

Název: Tábor Svatých
Původní název: Le camp des Saints (1973)
Vydavatel: 48. GAM
Rok vydání: 2019 (1. vydání)
Počet stran: 370
Vazba: brožovaná
ISBN: 978-80-905352-7-5

K zakoupení ve všech **dobrych knihkupectvích**.